

Sygn. akt: I C 487/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Cygan
Protokolant:	Stażysta Monika Sarbiewska

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2018 r. w Nidzicy

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) SA V. (...) w W.

o zapłatę:

1. Zasądza od pozwanego (...) SA V. (...) w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,
2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie,
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.817 zł (pięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nidzicy kwotę 295,50 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych 50/100) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 487/16

UZASADNIENIE

Powód K. K. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. o zapłatę na swoją rzecz kwoty 15.000,00 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 07 listopada 2013 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 25 maja 2008 roku doznał obrażeń ciała na skutek wypadku drogowego którego sprawca był ubezpieczony u pozwanego. W toku postępowania likwidacyjnego została mu wypłacona łączna kwota 22.300 zł w skład w której wchodzi 20.000 zł zadośćuczynienia oraz 2.300 zł tytułu odszkodowania.

(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych na swoją rzecz.

Pozwany uzasadniając swoje stanowisko zakwestionował roszczenie powoda w części dotyczącej wysokości dochodzonego roszczenia, bowiem przyznana dotychczas kwota z tytułu zadośćuczynienia w pełni rekompensuje powodowi krzywdę. W ocenie pozwanego, strona powodowa nie udowodniła słuszności wysokości dochodzonego roszczenia.

W toku sprawy powód po zapoznaniu się z opiniami biegłych zmienił żądanie pozwu i rozszerzył powództwo o kwotę 15.000,00 złotych wnosząc tym samym o zasądzenie od pozwanego łącznie kwoty 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 07 listopada 2013 roku do dnia zapłaty.

Pozwany w odpowiedzi na przedmiotowe rozszerzenie powództwa wniósł o oddalenie powództwa w dalszym ciągu wskazując, że wypłacona kwota tytułem zadośćuczynienia stanowi adekwatną wielkość w stosunku do doznanej przez powoda krzywdy, a dochodzona w niniejszym postępowaniu jest rażąco zawyżona.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 25 maja 2008 roku na drodze nr (...), w miejscowości W., gmina J. P. S. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie sygnalizując i nie upewniając się czy jadący za nim pojazd nie rozpoczął wyprzedzania, podjął manewr skrętu w lewo kierowanym przez siebie samochodem osobowym marki C. (...), nr rej. (...) w następstwie czego uderzył w prawy bok poprzedzającego go samochodu osobowego marki V. (...), nr rej. (...) kierowanego przez K. K. doprowadzając do wywrócenia się tego pojazdu. W wyniku przedmiotowego zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy ze złamaniem zespołowym szczękowo-jarzmowym strony prawej oraz złamania szczęki typu L. F. II, ogniskowego stłuczenia mózgu płata czołowego po stronie lewej średnicy ok. 8 mm, skręcenia kręgosłupa szyjnego, urazu klatki piersiowej bez złamania żeber i obrażeń wewnętrznych klatki piersiowej, które naruszyły u powoda prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni.

Dowód : okoliczności bezsporne, akta szkody k. 119.

Sprawca wypadku posiadał ważną polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wykupioną u pozwanego, któremu została zgłoszona szkoda.

Dowód : okoliczności bezsporne.

Przeciwko sprawcy wypadku prowadzone było postępowanie przed Sądem Rejonowym w Nidzicy II Wydział Karny pod sygn.. akt II K 337/08. Wyrokiem z dnia 05 stycznia 2009 roku oskarżony P. S. został uznany za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 177 § 1 kk skazano go na karę 1 roku pozbawienia wolności, z tym, że wykonanie orzeczonej kary zawieszono tytułem próby na okres 3 lat. Na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego, Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy uchylił rozstrzygnięcie w przedmiocie orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów, a w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

Dowód: akta II K 337/08; wyrok k. 16-19.

Bezpośrednio po zdarzeniu powód K. K. został przewieziony karetką pogotowia do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Wojewódzkiego Szpitala (...) w O., skąd został przekazany do Oddziału (...) Szczękowej Miejskiego Szpitala (...) w O.. W przedmiotowym szpitalu o powoda rozpoznano: złamanie zespołowe jarzmowo-szczękowe strony prawej, złamanie szczęki typu L. F. II, stłuczenie mózgu, stłuczenie odcinka szyjnego kręgosłupa. W dniu 27 maja 2008 roku powód był operowany – repozycja i stabilizacja kości jarzmowej prawej (płyta „oste”). Powodowi założono unieruchomienie międzyszczękowe, a ponadto zalecono kontrolę w Wojewódzkiej Poradni (...) Stomatologicznej.

Powód na oddziale szpitalnym przebywał do dnia 02 czerwca 2008 roku. Przebyte obrażenia przez powoda utrudniały mu spożywanie posiłków. Powodowi wdrożono dietę płynną, co wiązało się ze zmianą w sposobie przygotowywaniu posiłków poprzez jego uprzedniego miksowania.

Powód po opuszczeniu szpitala przebywał 4 miesięcznym zwolnieniu lekarskim kontynuował leczenie.

Dowód: historia choroby k. 20-36.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwane Towarzystwo przyznało powodowi pismem z dnia 29 czerwca 2009 roku kwotę 20.000,00 zł tyt. zadośćuczynienia. Wskazując przy tym, że powód po wyjściu ze szpitala nie wymagał dodatkowej opieki osób trzecich.

Dowód: pisma pozwanego ubezpieczyciela k. 37-44.

Powód w chwili wypadku miał 24 lata. Po wyjściu ze szpitala średnio raz w miesiącu jeździł do poradni szczękowej znajdującej się w O.. Około 3 miesiące po zdarzeniu podejmował rehabilitację. Aktualnie powód odczuwa na swym zdrowiu konsekwencje zdarzenia z dnia 25 maja 2008 r.. Podczas wykonywania pracy szybciej się męczy, zaczyna go boleć kręgosłup. Przy zmianie pogody odczuwa ból na szczęcie i w okolicach głowy. Przed wypadkiem powód był aktywny fizycznie – grywał w piłkę nożną. Po wypadku zaniechał uprawiania tego sportu, ponieważ obawiał się uderzenia piłką w uszkodzoną szczękę. Podczas okresu rekonwalescencji musiał przyjmować leki przeciwbólowe. W tym okresie powodem zajmowała się jego żona E. K.. Żona przygotowywała mu posiłki oraz pomagała mu w czynnościach dnia codziennego. Powód miał lęk przed kierowaniem pojazdami. Bezpośrednio po wypadku przez około 6 roku powód unikał wychodzenia z domu.

Dowód: zeznania powoda K. K. k. 93-93v, zeznania E. K. k. 93v.

Z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii stomatologicznej M. H. wynika, że powód w wyniku zdarzenia z dnia 25 maja 2008 roku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu. Biegły wskazał, że w wyniku uszkodzenia kości sklepienia i podstawy czaszki powód doznał 5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu, w wyniku uszkodzenia powłok i powstania blizny w wysokości 2%, uszkodzenia nosa 3 % - wygórowanie i skrzywienie kości nosa w części środkowej w prawo, złamania szczęki z przemieszczeniem odłamów – 7 %. Reasumując biegły wskazał, że powód doznał 17 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Biegły wskazał, że proces leczenia powoda uważa za zakończony, a uszkodzenie dwóch zębów mogło mieć związek z przedmiotowym zdarzeniem i nie powodowało to trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda.

Następnie sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego specjalisty z zakresu chirurgii urazowej ortopedii S. D.. Biegły w swej opinii wskazał, że powód na skutek zdarzenia z dnia 25 maja 2008 roku doznał wkręcenia kręgosłupa szyjnego, który spowodował powstanie długotrwałego uszczerbku na zdrowi powoda w wysokości 5 %.

W rezultacie powyższego sąd dopuścił również dowód z opinii biegłego specjalisty neurologa G. P.. Biegły wskazał, że obrażenia wywołane zdarzeniem z dnia 25 maja 2008 roku wywołały u powoda cerebrastenię pourazową tj. nerwicę. Biegły stwierdził, że w związku z przebyтым urazem i obrażeniami odniesionymi trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 10 % a jest spowodowany utrwaloną nerwicą związaną z urazem czaszkowo-mózgowym. Ponadto wskazał, że rokowania na przyszłość są dobre, mogą jednak okresowo występować dolegliwości bólowe głowy, jak również okresowe napady zaburzeń lekowych związanych z przebyтым urazem, wymagającym okresowego przyjmowania leków.

Dowód: Opinia sądowo-lekarska sporządzona przez biegłego M. H. k. 124-125, k. 162, opinia biegłego sądowego S. D. k. 138; opinia biegłego sądowego G. P. k. 184-185;

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej większości.

Okoliczności samego wypadku i zaistnienie przesłanek odpowiedzialności deliktowej sprawcy wypadku (wynikające z art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 kc) za skutki tego zdarzenia nie budziły wątpliwości i nie były przedmiotem sporu między

stronami, a zostały przesądzone w toczącym się przeciwko sprawcy wypadku postępowaniu karnym i były wiążące dla Sądu na podstawie art. 11 kpc.

W sprawie niniejszej kwestia odpowiedzialności pozwanego była bezsporna. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego przyznano powodowi kwotę 20.000,00 zł tyt. zadośćuczynienia. Kwestią sporną między stronami pozostawała wysokość należnego zadośćuczynienia za obrażenia i cierpienia. Wobec powyższego rzeczą Sądu było ustalenie odpowiedniej kwoty z tego tytułu, która byłaby adekwatna do następstw wypadku, w szczególności doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu oraz cierpień psychicznych.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. W myśl § 2 tego przepisu umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Podobną regulację zawiera ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2016 poz. 2060 ze zm.).

Zgodnie z art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Podkreślić należy, że zadośćuczynienie, orzekane na podstawie art. 445 § 1 kc, ma charakter całościowy i powinno stanowić swoistą rekompensatę za całą krzywdę, doznaną przez osobę poszkodowaną. W związku z tym ocena sytuacji poszkodowanego winna być dokonywana indywidualnie, w odniesieniu do konkretnego przypadku i przy uwzględnieniu różnych aspektów doznanej krzywdy. Elementy, składające się na pojęcie krzywdy, mają bardzo zindywidualizowany charakter, co skutkuje licznymi trudnościami przy dokonywaniu ilościowej i jakościowej oceny negatywnych zmian w życiu pokrzywdzonego. Wynika to z faktu, iż nie wyrażają się one w postaci wymiernego, majątkowego uszczerbku, lecz w oczywisty sposób pogarszają jakość życia pokrzywdzonego, wpływając na jego sferę emocjonalną, osobistą, rodzinną, społeczną.

Zadośćuczynienie, zgodnie z art. 445 § 1 kc, przyznawane jest poszkodowanemu jako „odpowiednia suma”, stanowiąca swoistą odpłatę za doznaną krzywdę. Pojęcie odpowiedniej sumy ma charakter nieokreślony, w związku z czym zadaniem sądu jest każdorazowo zbadanie jego zakresu i treści na podstawie ustalonych w określonym stanie faktycznym okoliczności, składających się na szeroko rozumianą krzywdę osoby uprawnionej do zadośćuczynienia.

Zadośćuczynienie z art. 445 kc ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, czy też określonej sztywnymi regułami, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość /tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00, Lex 52766/. Zadośćuczynienie winno przy tym uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi. Pamiętać należy, iż zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy, a jego celem jest przede wszystkim złagodzenie cierpień. Przy ocenie wysokości odpowiedniej sumy należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy /tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 2000 r., I CKN 969/98, Lex nr 50824/.

Mając na względzie powyższe, Sąd dokonał oceny całokształtu okoliczności zdarzenia z dnia 25 maja 2008 r. i jego konsekwencji dla powoda K. K. w kontekście doznanej przez niego krzywdy, a w konsekwencji – zakresu przysługującego mu zadośćuczynienia. Rozważania te doprowadziły sąd do wniosku, iż wypłacone powodowi zadośćuczynienie w kwocie 20.000,00 zł. nie jest adekwatne do doznanej przez niego krzywdy, a zasądzenie dalszej kwoty łącznie 30.000,00 zł. jest w pełni zasadne.

Sąd uwzględnił rozmiar i charakter uszczerbku na zdrowiu, doznanego przez K. K. w następstwie zdarzenia z dnia 25 maja 2008 r. Choć okoliczność ta nie określa w bezwzględny sposób wysokości należnego zadośćuczynienia, to jednak wielkość doznanego uszczerbku na zdrowiu nie jest kwestią bez znaczenia dla oceny krzywdy. Doznany uszczerbek jako jeden z aspektów zmiany sytuacji życiowej pokrzywdzonego musi zostać uwzględniony przez Sąd przy analizowaniu doznanej krzywdy. Uszczerbek na zdrowiu powoda ostatecznie został określony przez biegłych trzech specjalności na łączny zakres 32 %. Uszczerbek ten jest wynikiem zdarzenia z które ponosi odpowiedzialność pozwany. Kwestia ta jest kluczową dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia.

Nie bez znaczenia jest także, że przez okres około 3-4 tygodni po zdarzeniu drogowym z dnia 25 maja 2008 r. powód musiał korzystać z pomocy swej żony. Nadto następstwa wypadku uwiocznily się również w codziennym funkcjonowaniu powoda w rodzinie i społeczeństwie. Bezpośrednio po zdarzeniu, z uwagi na odczuwane dolegliwości bólowe musiał korzystać z tabletek przeciwbólowych oraz z powodu doznanych obrażeń przebywał na 4 miesięcznym zwolnieniu lekarskim. Wszystko to powodowało odczucie dyskomfortu oraz przeżywanie innych ujemnych uczuć.

W świetle dokonanej w sposób całościowy analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał, iż kwota zadośćuczynienia, wynosząca 30.000,00 zł., oprócz wypłaconej już powodowi przez stronę pozwaną kwoty 20.000,00 zł., jest kwotą adekwatną. Określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oparto na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierując się celami oraz charakterem zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji powoda, jak intensywności i długotrwałości cierpień, wpływu na życie prywatne, zmianę warunków życiowych.

Zasądzając zadośćuczynienie we wskazanej wyżej wysokości Sąd miał na względzie, iż świadczenie to powinno dla powoda stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość. W tym aspekcie stwierdzić należy, że zasądzona kwota wraz ze środkami pieniężnymi, wypłaconymi przez pozwanego w toku likwidacji szkody, będzie świadczeniem zauważalnym oraz pozwalającym na zrekompensowanie doznanej krzywdy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku, zasądzając łącznie na rzecz powoda kwotę 30.000,00 zł zgodnie z żądaniem pozwu.

Co do daty odsetek od której zasądzono odsetki to należy wskazać, że: postępowanie likwidacyjne toczyło się regularnie do jesieni 2009 r. W ramach tego postępowania wydano decyzje 23 października 2009 r. (k.43). Od tej daty to powód do maja 2016 r pozostawał w beczynności bowiem nie złożył żadnego odwołania. Trudno uznać wbrew temu czego żąda powód określając datę wymagalnych odsetek, by pozwany od listopada 2013 r, pozostawał w zwłoce. Poza tym, że nie wiadomo skąd akurat data 2013 r.

Zdaniem Sądu najwcześniejszą datą dla określenia odsetek była data 1 lipca 2016 r. to jest miesiąc wydaniu decyzji z dnia 31 maja 2016 r. ustosunkowującej się do żądania pełnomocnika powoda (k.48). Należy mieć tu na względzie, że co prawda powód pozostawał w beczynności z żądaniem wobec pozwanego przez przeszło 7 lat, niemniej jednak ostatecznie postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wykazało, że likwidacja szkody nie była przeprowadzona prawidłowo, wobec niewłaściwe określonego wówczas uszczerbku powoda oraz kwoty zadośćuczynienia.

Sąd w niniejszym składzie przy powyższym miał na uwadze stanowisko, wedle którego obowiązek zaspokojenia roszczenia o zadośćuczynienie z tytułu uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nie staje się wymagalny dopiero z datą wydania uwzględniającego to roszczenie wyroku wydanego w toku wytoczonego o nie procesu sądowego, lecz z chwilą wezwania dłużnika do jego zaspokojenia - art. 455 kc /wyrok S.A. w Białymstoku z dnia 12 października 1999 roku, I ACa 318/99, OSA 2000/27./ Orzeczenie przyznające zadośćuczynienie ma bowiem charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego. Wobec tego, zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter zobowiązania bezterminowego, a jego przekształcenie w terminowe, możliwe jest w wyniku wezwania skierowanego do dłużnika zobowiązanego do świadczenia / wyrok Sadu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06, lex 274209/. Przy powyższym nie ma znaczenia, że przyznanie zadośćuczynienia

jest fakultatywne i zależy od uznania sądu oraz poczynionej przez niego oceny konkretnych okoliczności danej sytuacji. Poszkodowany bowiem może skierować roszczenie o zadośćuczynienie bezpośrednio do osoby ponoszącej odpowiedzialność wynikającą ze skutków wypadku komunikacyjnego / por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r. I CK 7/05, LEX nr 153254/

Przy powyższym nie można zapominać, że termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa także art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej "ustawa ubezpieczeniowa"). Terminy tam określone, to okres 30, 14 i 90 dniowy. Uzależnione zostały od etapu postępowania likwidacyjnego oraz złożoności problemu. Zdaniem Sądu zważywszy na fakt, że powód nie kierował roszczeń do pozwanego od 2009 r. a z drugiej strony żądanie z 2016 r. powodowało konieczność weryfikacji niegdyś przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, to okres 30 dniowy na spełnienie świadczenia a w konsekwencji po upływie którego możliwe było określić odsetek jest najbardziej sprawiedliwy i uwzględniający interes obu stron.

Sąd orzeczono jak w punkcje II orzeczenia poprzez oddalenia powództwa w pozostałym zakresie to jest co do daty odsetek.

W oparciu o art. 98 kpc statuującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik postępowania oraz § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych Sąd w pkt III wyroku zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 17 zł tyt. opłaty od pełnomocnictwa, kwotę 1.500 zł tyt. zwrotu uiszczonych opłat oraz kwotę 700,00 zł tyt. zwrotu uiszczonych zaliczek na wynagrodzenie biegłego.

Jednocześnie w pkt III wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach w sądowych sprawach cywilnych, kierując się odpowiednio zasadami obowiązującymi przy zwrocie kosztów procesu, sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nidzicy kwotę 295,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.